

1892

BACOLK.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.

LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	frt
Fél évre	-----	4	c
Negyedévre	-----	2	c

Egyes szám ára 16 kr.

NATHÁLIA.

Gyenge az asszony, mondják; hazugság!
 Mert benne van csak erő hatalom.
 Hányan vagytok ti vitéz férfiak,
 Kiket a papucsnak sarka nyom?
 Talány a nő és homályos rejtély;
 Mit megfejteni sohasem lehet,
 Első személy a koldus kunyhójában
 És uralkodik királyok felett.
 Már megszoktuk; viseljük a jármot!
 Eltűnjük a temérdek szeszélyt;
 Sokrates a bölcsök bölcse is, csak
 Szenvedett, míg itt a földön élt.
 Jól van, legyen; ha másként nem lehet!
 Asszonyi furfang győzzön mindenben;
 De az már szégyen, hogy egy szabad nép
 A szélmalmon vitorla legyen.
 Büszke Belgrád! ős falaid között
 Báb király van: a Milán fia.
 És a szoknyás daemon zsámolyánál
 Porba omlott egész Szerbia.
 Letűnt már a multak dicsősége, fénye;
 A nagy bátorságnak vége, fucscs!
 Reszketnek a szlivniczai nyúlak,
 És czimerük lett egy nagy papucs.
 Ámde megszűnt a lidércz nyomása,
 A komédiának vége lett
 A nép rajong, tapsol és sajnálja,
 Hogy már elmúlt a nagy operett.

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

IX.

MISKOLCZY ÁRPÁD.

Motto: Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy,
 Barna fattyu oly szaporán hová mégy?

Megálljunk!

Le a kalappal; mert nem olyan himmi-hummi, pitty-potty emberről beszélünk most, hanem Biharvármegye kétszer-kettőjéről, Miskolczi Árpád főszámvévőről.

E derék férfiú nem Miskolczon, hanem Micskén látta volna meg a napvilágot, ha véletlenül nem éjjel születik.

De bizony ő már születésekor szeretett fenn virasztani és csak azért is sötét hajnalig acsarkodott a rengő, ringó bölcsőben.

Hiába csitította a dajkája, Istenben boldogult Furulyás Zsuzsánna; hasztalan borogatták a gyomrát köménymagos ruhával, még sem lehetett vele birni. Nyakas, önfejű volt születése percétől kezdve.

Az öltözetére is mindig keveset adott; kis fejkötője sokszor a tarkójára csúszott; a dunyha kötőjét pedig rendesen görcsre huzta babráló kacsóival.

Mindazáltal nagy nehezen felcseperedett, mint a futó paszuly és mikor iskoláit elvégezte, megválasztották segéd-szolgabirónak, Nadányi Miklós bátyánk mellé.

Kitűnő tisztviselő lett a micskei sarjuból. Öblös fejébe szedte a temérdek paragraphust és még a haja szála is az égnek ágaskodott a rengeteg tudománytól.

Dicsérte is a princípálissa és büszke volt reá; csak az írásával nem volt megelégedve; mert olyan óriás elhizott betűket hagyott maga után a papíron, mint egy-egy spanyol-meggy.

Még a vak is meglátta azokat a hatalmas bogyókat.

Hiába intette Nadányi főszolgabiró a tisztelt urat, hasztalan kérte, hogy: kedves ecsém! ne irjál olyan görbe G-ét, ne csinálj olyan sánta Q-t; mindhiába volt a dorgálás, Árpád ur azután is ákum-bákumozott.

Ejnye, veszett adta embere, hát nem bírok én te veled? No hát jaj neked; fel is ut, le is ut; eredj a központba vármegye tollának!

Ugy is történt, Miskolczi Árpád jegyző lett az alispán oldalán.

Hosszu évek során át ő volt a katona-ügyek értelmes előadója.

A kis ujjában volt az egész dinst-reclama és mozgósítási tervezet.

Nemsokára hire ment a jeles tehetségű szakembernek és az orosz-török háboru alkalmával a szultántól a következő iradét kapta:

Bimbasi Miskolczi!

Csiri, biri, csám csám;

Csutora, cseszora,

Czupiteli, hám hám!

Ühürü, bühürü,

Basibozuk csorda;

Csicsóka, pityóka,

Tülü, lülü borda.

Gacsir, gúnár, gumm, gumm,

Csúr, szálem alejkum!

Csere bere, csapít:

Szultán Abdul Hamid.

A mi magyarul röviden azt jelenti, hogy meg lett hiva Törökországba hadügy-miniszternek.

De Miskolczi Árpád nem parirozott és bizony ő nem ment el; mert félt az izlamtól; meg a hárem virágaitól.

Minek tartson ő harmincz, negyven bajadert, mikor idehaza asszony nélkül is el lehet?

Különben is nagyon furcsa vallás az Mohamedé, mivel szigoruan eltiltja a szeszélyes italt.

1892

Miskolczy Árpád.

Itthon maradt tehát; nem hagyta el az ősi földet. Ezen hazafias magatartásáért azután nemsokára ki lett nevezve tiszteletbeli megyei főjegyzőnek; de azért a fizetése nem rukkolt feljebb, csak a tekintélye: mikor pedig az öreg Medzihradszky Miksa bátyánk jobblétre szenderült, Miskolczi Árpádot választották meg főszámvevőnek.

Először szabadkozott: sehogysen akart pályázni; meg van ő elégedve az állapotjával.

Hiába erősítgeté, hogy nem pénzügyi kapacitás, hasztalan mondta, hogy nem tudja ő össze-vissza a kétszer-kettőt: mégis megválasztották.

Ezzel sem fogtak ki rajta: neki dőlt a matematikának és most Aristoteles hozzá képest Kis Mihály.

Máskülönben született agglegény; de azért szereti a menyecskéket és leányokat.

Temérdek ismerőse és atyafia van a vidéken.

Mikor megérkeznek a vidéki asszonyok; küldenek Miskolczi Árpádot és ő utczáról-utczára lelkiismeretesen kíséri a rokonokat. Tőle kérnek tanácsot és ő már tudja, hogy hol van a legjobb karton, melyik boltban árulják a finom brüsszeli csipkét; norinbergi kelmét és jóféle safránt.

Temérdek menyasszony kelengyét válogatta már össze: de az ő görcsös ujjára még nem jutott karika gyűrű.

Évek óta rendes vendége Juliernek.

Még a «Báránkában» kezdte el a kosztolást: ebédkor vacsorakor állandóan ott ült ő a fehér asztal mellett s mikor a régi „Birkát” lebontották, Árpád ur, mint egy kísértet, holdvilágos éjjelen megjelent a romok között: leült a rendes helyére egy darab téglára és tulvilági, síri hangon sohajtá: Kérek egy porció rostélyost, veres hagymával.

Gúnyos hahota felelt szavaira. Feljöttek a föld mélyéből a szellemek, láthatatlan kezek poharat koczintottak össze és száz torok sziszegte, hogy: nem lehet.

Azért is lehet!

A romokon újra épült a „Széchenyi fogadó” és Miskolczi Árpád nap-nap után a jó barátok társágában szijja a finom virginia. Csak akkor nem lehet látni deli alakját, mikor hébe-hóba falura rándul.

Míg az átkos bogár ki nem rágta a szőlő gyökerét, addig hűségesen ellátogatott a rézaljai szüretekre, az ilyen kirándulásokból néha haszna is volt.

Egy alkalommal finom csikóbőr topánkába ment ki Micskére.

Vesztett októberi idő volt; az eső szakadt és olyan nagy sár lett, hogy a puttonyosok a hegytetőről a pajtáig csusztak a sikos úton.

Árpád nem akart felmenni a szőlő tőke tövéhez; ugy is lehozzák annak a levét a faluba.

Hiába nógatták, hiába beszéltek neki, nem tágitott; ő bizony nem indul neki a hosszú utnak; mert megmerül a czúgos cipője.

Erre a kifogásra azt mondta a házi gazda Barany

Emil, hogy ad ő egy pár bagaria csizmát, huzza fel azt.

Mit? Hogy én a más csizmájában járjak? már olyan nincs! — szolt megsértődve a büszke vendég — hanem mondok egyet: üssük el kártyán; én a szalon rokkom teszem a bagaria ellen.

— Jól van, üssük el!

És Miskolczi Árpád makk huszonegygyel megnyerte az öblös szárú, nyikorgós talpú lábbelit és felballagot a micskei dombra.

Ennek már van vagy tizenkét esztendeje, de a nevezetes csizmát mai napig is viseli esős időben a vármegye főszámvevője.

Ilyen takarékos ember ő.

Ajánljuk a helybeli és vidéki leányok figyelmébe és vonzalmába!

Nem, mégsem! Mert a makacs agglegény, kijelentette, miszerint csak olyan özvegy asszonyt hajlandó elvenni feleségül, a kinek az első urát felkötötték, nehogy szemrehányást tehessen neki a menyecske azért, hogy jobb volt az első férje!

Izé.

ÚJDONSÁGOK.

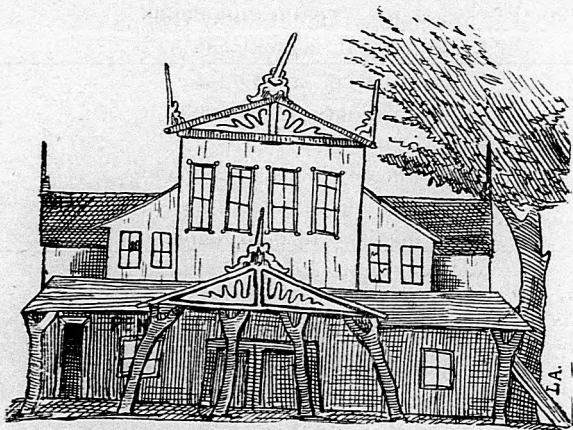
— **Kinevezés.** Sal Ferencz kir. tanácsos, polgármester Szántó Lajos volt színész, kinevezte Nagyvárad városához számtisztnek. A város feje bizonyosan belátta, hogy kórta élet kutya kenyér, annál a városi hivatal többet ér.

— **Vadászat.** Iszonyu vérengzést vitt véghez péntek este lapunk szerkesztője, ki a mondott időben Sipos Orbán urnál volt látogatóban. A dolog úgy történt, hogy a királyi tanfelügyelő lánglelkű hetese lélekszakadva rohant a szobába és jelentette, hogy a *Körösbén* vidra uszik. A jelenlevők közül azonban senkisésem mert fegyvert fogni és így a fő-bagoly állott hadilábra. Szenvedélytől kipirult arczezal sietett a víz partjára; a kavics-szigeten csakugyan ott sötétlett valami fekete alak. A bizony vidra! A társaság többi tagjai befogták a fűteiket, ifju Sipos Árpád szive lázasan dobogott, Réz Mihály ur ijedtében lekuczorodott, egy harmadik pedig keresztet vetett magára. A fegyver eldördült; a fekete alak életelenül, mozdulatlanul ott maradt a kavicson. Bravó! Megvan a vadállat. Megvan; de ki fogja partra hozni. Egy bátor szívű bádogos inas vállalkozott reá; kerülő utakon meglábolta a vizet; de mikor a rettenetes állat közelébe ért, vissza akart fordulni; mert félt, hogy a haldokló bestia neki rohan. Hiába biztatták, hasztalan bátorították, nem akart neki rohanni, végre közelebb lépve felordított: kérem alásan, olyan nagy jószág ez, mint egy kutya; azután kurázsit merítve, megragadta a fekete alak fülét és nevetve átkiáltott a másik partra: hiszen nem vidra ez, hanem egy ócska *kosár*! Azután sült ki a dolog, hogy a puskában is csak *vak* töltés volt; melyel csak *vak* vidrát lehetett volna löni, ha a kosárban ült volna a vakmerő vadállat.

— **Öngyilkos lángelme.** A «Pesti Hírlap» nagyvárad levezetője, a miatti bánatában, hogy a még meg sem született «Szigligeti körből» kimaradt; egy szál pókhálóra felakasztotta magát. Szerencsére a «nagy férjümlé» okosabb volt a pókháló, mert engedett és leszakadt. Igazán kár lett volna a babérleveles írőért, ha itt hagyja ezt az árnyékvilágot; mivel sok jeles munkát *korrigálhat* ő még nemes haragjában.

— **Magas-egylet.** Városunk kimagasló alakjai «zártkörű»-clubbot alakítottak, melybe csak két méteres tagokat vesznek fel. A «Magas-egylet» tisztikara következőképen alakult meg: elnök: *Stark Gyula* (204 cm.), alelnökök: *Palkovics Imre* (203 cm.) és *Tichy Gyula* (202½ cm.), jegyző: *Schutz Henrik* (202¼ cm.), pénztárnok: *Loschmiedt Ödön* (202⅓ cm.), titkár: *Réz Mihály* (202 cm.), egyleti szabó: *Mittheiler Ede* (201 cm.) A clubbnak eddig 26 tagja van. Az egylet célja a magasba törekvés. Mint halljuk disz-elnöknek megválasztották az oláh templom fellegek közt lakó harangozóját: *Lungu Tógyert*.

A SZINKÖRBŐL.

Igazán szépen vagyunk!

Üres ház, félig telt ház; sovány kassza, szomorú pénztárnok, kesergő direktor.

Vigasztalásul csak az marad, hogy a ki először sir, az utóljára nevet.

És ennek a Nagyvárad városának kell az állandó színház; mikor most is olyan kevesen üllnek a fabódében.

Pedig meg lehet elégedve a közönség a társulattal; jó erőlk vannak köztük; ott van például az idei *Péchy*, olyan hatalmas izmos, erős legény ő, hogy biztosan földhöz vágná a tavaji *Ivánfi Jenőt*.

Hanem az *Aradi* sugója határozottan gyengébb; mint a *Ditróié*; úgy látszik ennél a társulatnál kevesebb a siket tag.

A szakértők dicsérik a primadonnákat is.

Két helybeli ujság színi referense, már hajba is ment a *Török Irma* szép szemeiért.

A »*Szabadság*« azt írta róla, hogy »kifejezésteljes« a »*Nagyvárad* Hírlap« pedig azt állítja, hogy jelentőségteljes.

Helyes! szeretjük az ilyet; legalább mig dicsérnek, addig nem gáncsolnak a zöldszemű kritikusok.

Födolog pártolni a művészetet!

Ne tessék félni, nem dől össze az a fabódé; bátran el lehet sétálni a színházba; mert ha így megy a dolog, kérdés, hogy ebben a deficizites világban, őszig itt marad—i *Aradi*?

Csitt.

Különös ismertető jel.

— Pikáns történet. —

Itt történt minálunk; alig három napja.

A férj öreg volt, az asszony meg fiatal.

Korhadt karó mellett viruló liliom, elszáradt fűszálon ragyogó fénybogár.

Természetes dolog, hogy nem értették meg egymást. Az asszony vére forrt, hevült; télen bálba vágott, nyáron pedig fürdőre kívánczozott lehülni.

A házi orvos megtapogatta az üterét, azután szeliden körül czirogatta selymes piros arcát és megállapította, hogy a menyecskeének üdülni kell menni.

Mikor a férj haza érkezett és hallotta a sententiát, nem bizott a fiatal házi orvosban, hanem elhivatott egy öreg doktort, a ki szintén körül tapogatta az asszonyt és aggodalmas ábrázattal csak annyit mondott, hogy: hüm, hüm!

Azonban a másik szobában bizalmasan megsugta az öreg urnak, hogy bizony ennek a fiatal tündérnek nem fürdő kell, hanem egy takaros házibarat.

Erré a nyilatkozatra kitört a háboru. A férj semmit sem akart tudni az utazásról; a ki asszony, az maradjon otthon, a férje oldalán; türjön, szenvedjen az urával együtt.

A menyecske sehogysem akart beletörödni sorsába,

Mit, ő együtt nyaraljon ezzel a vén medvével, a ki egyebet sem tud, csak morcsozni; nem, azért sem! Ő bizony kárpótolja magát.

A sétatéren megismerkedett egy *József-ezredbeli* hadnagygyal.

Először csak a szemek beszéltek, azután egy forró kézszeritással magyarázták meg egymásnak vonalmukat; ezt követte a titkos levél, az első csók, a forró ölelések stb.

Mikor a férj a hivatalba ment, a kis hadnagy berukkolt; mikor az öreg haza fele igyekezett, az aranyos katona a hátulsó ajtón kiszökött.

Szóval minden a legjobban ment; az öreg ur semmit sem sejtett; sőt egy idő óta azt tapasztalta, hogy az ő felesége egészen megváltozott; mikor haza érkezik megöleli; össze-vissza csókolja, czirógatja, simogatja és nem vágyik többé fürdőre; nem tudott ugy belépni a szobába, hogy a varró asztal mellett ne találta volna élete párját, ott öltögetett szorgalmasan; ott munkálkodott fáradhatatlanul és a mi fő, sohasem perlekedett vele.

Angyal lett ebből a rakoncátlan kis ördögből; szelid jó feleség; a kinek még a lába porát is meg kellene aranyozni.

El is határozta, hogy mégis csak kiadja neki a fürdőre valót, hadd javuljon meg az egészsége; fel nem vette volna a lelkére, ha megölné valami láthatatlan belső baj.

De a menyecske, nagy meglepetésére azt válaszolta, hogy takarékos asszony akar lenni, nem pazarolja a

pénzt olyan léha dolgokra, ő bizony inkább itthon marad.

A férjet meglepte a nagy önmegtágadás és még jobban megolvadt a szive.

Bizony őt nem főzi le az asszony; azért is elszórja a fürdőre szánt pénzt.

Minden nap új meg új ajándékokat vásárolt; ennek a jóságos igénytelen hitvesnek a csillagokat lehozta volna az égről; végre midőn nem tudott mást kitálatni, elhatározta, hogy éjjeli zenét fog adni a saját feleségének.

Csütörtök éjjel kimenőt kért az asszonytól, azt füllentette, hogy kirándul külföldre, Száldobágyra; éjjeli vadászatra. Azonban, midőn az engedélyt megkapta, egyenesen a «Bazár»-ba sietett és elkezdett mulatni keservesen.

Nagy kedve volt az öreg urnak! Virágos kedvében tombolt, rakonczátlankodott.

Szórta a pénzt: locsolta a bort és még a cigányoknak is dicsérte, hogy milyen jó kis felesége van neki.

Ugy éjfél tájban oda vitette a primást és oda sugta, hogy készüljön a banda, szedjék össze a sátorfát, mert éjjeli zene lesz.

Kissé imbolyogva, de azért bátran vezette a barna fiukat a lakásáig.

A főuteza néma, csendes volt; a nagy fejű hold, szájtátva bámult a földre; a boldog férj gunyosan nevetett a sápadt arczu égi testre; mintha mondta volna, hogy: na te pufók szent Dávid, ide nézz, most én mulatok!

Mig a cigány banda az uteza felől sorakozott és rázendítette a Fiametta bájdalát, addig az öreg ur az udvarra került és beült a tornácra élvezni a zene hangjait és a friss májusi levegőt.

Alig ült ott néhány perczig, a hálószoza ajtaja kinyílt és csendesen, óvatosan surrant ki azon egy katona tiszt.

— Megállj, ki vagy? rivalt reá a férj; de a vitéznek bizony több esze volt és szaladni kezdett.

— A felbőszült ember, mint egy szarvasbogár, két lábra állott és utána akart rohanni; de azután megdöngölte a dolgot, hogy bajosan fogja utól érni az éjjeli látogatót, mivel annak tanult mestersége a futás; mit tehetett volna mást, megnyugodott sorsában és visszament a korcsmába.

Másnap haza ballagott; felöltözött talpig feketébe, beleült egy bérkocsiba és panaszt emelt a generálisnál.

A derék katona faggatta az elkeseredett férjet, hogy milyen rangja volt az illető tisztnek?

Tudom is én ki volt, mi volt, hiszen nem a hátán viselte a csillagot, hanem annyit tudok, hogy a nőcsábító ficzkónak *kék nadrágja* volt.

A generális felkaczagott és így felelt: na kérem, erről a különös ismertető jelről aligha ráakadunk; mert minden katonatisztnek kék nadrága van.

Az öreg férj belátta, hogy hiába keresi a gonosztevőt; ennél fogva elküldte a feleségét fürdőre, hogy ne találkozzék a Nagyváradon lakó kék nadrágu hadnagygyal.

L. A.

J a v ú l á s.

Szó a mi szó; ezudar dolog,
Boszantó mindenek felett,
Mindig pénz szükiben vagyok,
Tovább ez így már nem mehet.

Zálogba csaptam mindenem,
Adóssággal vagyok tele,
Mig a bajból kigázolok,
Megöszülök százszor bele.

Otthon nagy a baj: «öregem»
Dúl fül s azt irta a minap:
Ha megjavúlni nem fogok,
Mindenből végkép kitagad.

Fenyegető üres beszéd!
Sokkal bölcsebben tett anyám:
Pénzt küld titokban, sirva kér,
Legyek jó s többet küld talán.

Ugy lesz, úgy; jöjj elő tehát
Sápadt bú s ránczos képü gond!
Egészen új ember leszek,
Nem kapkodok hóbertokon.

Sör, pezsgő, fagylalt, jó borok,
Ölelés, csók, puha kebel,
Három napos hideglelés,
Maradatok örökre el.

Sima ragyogó bálterem,
Hol könnyü párok lejtének,
Hol annyinak vallottam be
Örök forró szerelmemet.

Bucsut veszek im tőled is,
De gondolni fogok reád,
Bordám nyilallik, szédülök,
Emléked élem újra át:

... Eltűnt álom... nem érdemes
Bolygatni már a multakat,
Sötét fátyolt vetek reá,
Habár szivem szét is szakad.

Isten veled hát szép világ,
Fogadj öledbe zord magány,
Szilárd és eltökélt vagyok,
Ha csak több pénzt nem küld anyám.

Várhelyi Vincze.

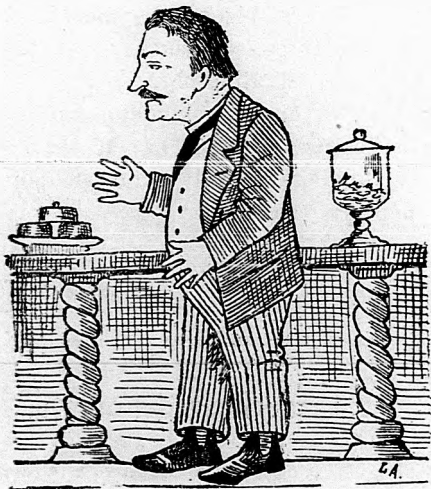
Hálás elismerés.

Oh, drága Borsos ur! kitől tanulta ön a csárdást?
Nagysád! Én ezt szegény megboldogult első feleségemnek köszönhetem, mert ő nagyon sokat megtánczoltatott engem.

ÉDESSÉGEK.

— Feltáalja Rusz Károly. —

Jesszusom!
Milyen itó! Ikaszán tönkre kell menni instálom.
Hiteg van és fojton fú a szél.
Egy kis meleg kellene, iken iken, hogy hevüljenek érttem.
Szentséges ég! te mikor minten hölgy olyan fatyos irányomban.
Hej, nem úgy volt az régen; mikor nálam tanyá-

zott Amor, a szerelem kis istene és hetyes nyilával sepezte a sziveket.

Ah instálom más világ is volt akkor; én voltam a postillon damúr; százával rejtegettem, eszrével adtam át a bile dúkat; a töppi aszután a Palotay főtisztelentő ur tolga volt.

Most nincsennek szerelmes ifjak, nem tul bennük semmiféle szenfedély.

Már makamnak kell ety kis mőszkalmat indítani. Kihirtettem tehát a „Pagoly“-ban, hogy mintazon höltyek, a kik érttem hefélnek, tudassák felem lefélben szívök érzelmét; mert házszasodni akarok.

Iken instálom, Rusz házszasodni akar.

Szép nem vatyok én, kártyás sem vatyok; ajkam mészet terem és szemem ratyog.

Elakarom oszlatni azt a hirt, melyet rólam terjesztenek, hogy asz előkelök czukrásza nőtyülölő.

Non, non! Én rajonkok a höltyekért.

Oh bár ambarába jönne érttem asza Jászay; annak asztán vannak pájai.

De csitt elég volt.

Kisasszony! Ety fatylaltot.

Jön a króf.

Merszi; bien!

Üssük el!

DIVAT.

Páris, 1891 bájhó vég

Szerkesztóm!
Pongyolában vagyok, pongyolán irok!
Pakolok; vuji mossziö, pakolok.
Megkezdődött a fürdő szezonny és én is megyek ki a szabadba élvezni az élet örömeit, a tenger hulláma-
mait.
Allé avánti! Huplá!
Ne féljen, nem fogok megfeledkezni önökről; irok

én fürdői levelet a tenger partjáról és küldök önöknek arczképet is.

Oh, bár csak velem jönne az én haragos dalnokom, hogy megfüröszthetném őt a hullámokban; de ő fél a víztől; fél tőlem is.

Elgondoltam, hogy miért is epedek én ezután a csalfa legény után?

Eh! Ideges vagyok, haragszom rá; ha visszatérek, rá sem fogok nézni, hanem átpártolok az én pajkos kis czukrászomhoz, mosszió Rűszhöz; legalább azzal francziául is lehet beszélni.

Vremán!

Agygyó!

Ó revoár!

Pá, pűsz!

Madám Cico.

NAGYVÁRAD ÉJJEL.

Szapora Ferencz ur és Lassu Mátyás nyájaskodásai.

— Hó megállj! Vagy úgy? Most eszmélkedek csak, hát mán megint a tekintetes ur lábatlankodik itt? Tessik ezen az főutczán lassabban hajtani; mert itt az színház előtt csendesen kell járni még a lúnak is.

Blond bszid a brátom! A ki set, csak set a; kem meg szüntlen szupra teendóm van. Csorázni gyek a Szcsényibe, mer deg lesz a pesénye Jobb lenn, ha a Kronacczán járna a mag zesze. Néz meg csak, hogy mivé tte a kvezetet a prosz gözkéje?

A nagy sinát a Stbs és trása czék ott vitt be az varba és úgy lepitotta a kveket a rengteg nagy sina, mint a csintát. Hej térdeken is járnak zen a Kronacczán. Den nap, nyes délbe jön a gypster tyát fogni. A mipába is megkarta csipni a Wertstámék ko-pó tyáját, de ar járt a pármester kirtácsos Sal Ferencz és beresztette a pun a tyát; így mente meg az letét a szény áltanak.

— Hát már kirem, nem tehetek rula, ha nincs is minden akkurátusan; mer hát más posztra tett Rinyler főkapitány ur, a hun nem lehet fél icczakánál többet aludni, Gazán sanálom, mert már ga mi czánkra jól felgyelt;

nyúdalmasan ludtunk gész czaka, tuk, hogy ga ott szendreg a pu latt.

— Hát instálom változik az ember letinek a sorja.

Ugy van, tozik, tozik, hun krék, hun tlap. Nod majd szilek én a párster ral és vissza deltetem gát a rég lomására a Kronacczára; most peg setek mer vár már a jó leg csenyével Zsülé.

Istáldja!

Jóczkát.

TÖRVÉNYSZÉKI CSARNOK.

Nadj méltóságú királi tabló!

Nem medjek én a törvénszékhez, hanem edjenesen megfelebbezem az én kisebb pulgári peremet.

Hát az ugy thürtint, hodj a phürimre nekem is volt edj khüvér liba a Goldberger Somunak is volt edj khüvér liba.

Pintek este aztat mandok az én Régikémnek, a ki edj nagyon becsületes asszangy: hodj te Régi! khöld el azt a libát a shakterhe.

Az én felesigem oda medj a khetreczhez, bedogja a fejét, bebóvik egészen; nézi; de a mi naty khüvér libánk sehol se nincs.

Jól van; hát bizomosan khóborog.

Vártok, vártok, de hiába, az ereg gónár nem gyütte sasem haza.

Edszer sak asztat látok, hodj a Goldbergerék óczaj-tajába két lüba khapanyája van kilükve.

Hodj lehet asz? Hiszen az a jámbar házi állat nem khét fejő sass és edj lübanak sak edj feje szakta lenni! Felébredt bennem a janó és khotattam, pohatoltam, mig otóljára bizomosan meghodtam, hodj a Somú ette meg az én gónáromat is.

Nadj méltóságú királi tabló!

Nem küvetelek én azt a könjelmő embert becsokni, mert az ő felesége sógorság, hanem sak azt khivánok, hodj ha a Goldbergeré vált a hös, ledjen az enyém mind a két liba thalla.

Alázatos szalgája

Albert Kain m. p.

A szerkesztő postája.

Sz. L. Köszönjük a küldeményt, válogattunk belőle. Ha a kérdéses dolog megtörténik, azonnal sürgős értesítést kérünk, még ha lehet, a hétfői postával. — **Zinóber.** (Budapest.) Ugyan, ugyan! Miféle izetlen, elkopott dolgok már azok? Talán csak nem képzeled, hogy közöljük; de különben is névtelen és álnév alatt beküldött munkákat fel nem veszünk; mert munkatársainkat ismerni akarjuk. — **V. V.** (Helyben.) Mai számba besoroztuk kissé rövidítve. Így jobban csattan. — **A. E.** (Helyben.) Kiszemeltük a javát.

A kiadóhivatal izenete.

Néhány helyről panaszt kaptunk, hogy lapunkat rendes előfizetőink egy része vagy későn, vagy egyáltalában nem kapja meg; daczára, hogy innen elexpediálva lett. Mindenesetre éber figyelemmel kísérjük és ki fogjuk nyomozni azokat, a kik szeretik a potya «Bagoly» pecsenyét, két uriembert már ismerünk, a ki ugy pártolja az irodalmat, hogy a kihordó

fiutól elveszi a lapot és rendeltetési helyére nem juttatja; ha ismét megtörténik az ilyen dicső dolog, egész határozottan kijelentjük, hogy a tolvaj szarkák arczképét hozni fogjuk a «Bagolyban»; mert az eféle irodalompartolók csak nekünk okoznak bajt és kellemetlenséget.

H I R D E T É S E K.

A kiadásomban megjelent és úgy a fővárosi, mint a helybeli sajtó által igen elismerőleg fogadott, Dr. Várnai Ferencz

Élőképek

czimű beszélykötetét van szerencsém a n. é. közönség becses figyelmébe ajánlani.

Ára egy forint.

Teljes tisztelettel
Ungár Jenő,
könyvkereskedő.

Van szerencsém a n. é. közönséget tisztelettel értesíteni, miszerint

PLESS VILMOS

cs. és k. udvari

kalap-gyáros

és udvari szállító gyártmányainak

egyedüli raktárát

megkaptam. A nevezett világhírű czég általánosan elismert ujdonságai

mindenféle kalapokban

üzletemben mérsékelt és határozott árak mellett kaphatók.

Nevezett czég gyártmányairól, u. m. kifogástalan minőség és valódi szintartóságért

jótállást vállalunk.

Minden «Pless»-féle kalap a fenti czég védjegyével van ellátva.

A n. é. közönségnek magamat becses pártfogásába ajánlva, vagyok

Schönberg Miksa,

Fő-utca, Bémer-tér.

Vendégfogadó- és kávéház-megnyitás.

Van szerencsém Biharvármegye és Nagyvárad város nagyérdemű közönségét értesíteni, miszerint az ipartestület tulajdonát képező, volt **Bucsányi-féle**

„Nemzeti szállodát”

12 vendégszobával, kávéházzal,

téli- és nyári-étteremmel

több évre kibéreltem, azt a kor igényeihez mérten újjáalakítottam és **vendég-szobáimat, kávéházamat és éttermemet megnyitottam.**

Midőn ezek tudomásul vételét kérem, egyszersmind az eddig számos éveken át irányomban tanúsított szives bizalmukat megköszönve, azon kéréssel fordulok a n. é. közönséghez, kegyeskedjek vállaltomat nagybecsű pártfogásával támogatni. Igérem, hogy **jó italokkal, Dréher-féle legkiválóbb minőségű sörrel, jó borral, jó ételekkel** és pontos szolgálatot fogok kifejteni.

A n. é. közönség b. pártfogását kérve, maradtam

alázatos szolgálója

S ü c h J ó z s e f,
a „Nemzeti szálloda” bérloje.

BODÁNSZKY LIPÓT kocsigyártó

NAGYVÁRADON, Apáczá-utca (saját ház).

KÉSZ ÚJ KOCSIK NAGY RAKTÁRA.

Vagyok bátor nagy raktáramat kész **új kocsikkal** és pedig

nyitott, fedeles, ruganyos és rugany nélküli,

tartós, erős szerkezetű, csinos formájú s szép kiállítású kocsijaimat a mélyen tisztelt közönség becses figyelmébe ajánlani.

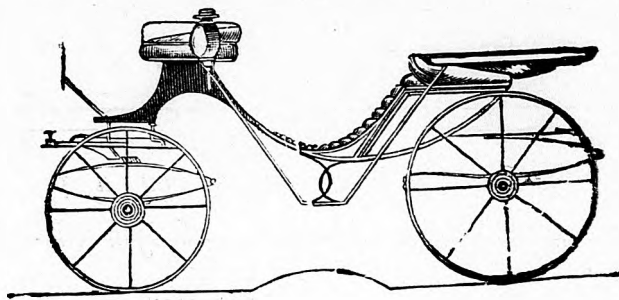
Kocsijavításokat és megrendeléseket,

kerékgyártó, kovács, fényező és sattler

munkára nézve ezután is elvállalok s saját műhelyeimben gyorsan, jutányosan és pontosan foganatosítok.

Teljes tisztelettel

BODÁNSZKY LIPÓT,
kocsigyártó.

KALENDA JÁNOS

műpar-áru raktárában

Nagyváradon, Szt-László-tér

legjutányosabban beszerezhetők:

UTI-LADÁK, BŐRÖNDÖK mindennemű utazási cikkek, továbbá **Vadász-fegyverek és revolverek**, angol-disznóbőr **nyergek és lovaglókellékek**, ugyszintén **gyermek kocsibölcsők**, Adler-féle **tajték-pipák**, pénz- és szivartárczák, **sétabotok, kalapok, nyakkendők.**

Alkalmi ajándék tárgyak és gyermekjátékok legnagyobb választékban.

10

LANG JÓZSEF

Nagyváradon, Olaszi, Uri-utca, Hügel-ház

ajánlja a mélyen tisztelt közönségnek

könyvnyomdáját

nyomtatványok leggyorsabb és jutányos áron elkészítésére.

Továbbá előfizetésre ajánlja

„NAGYVÁRAD“

ezimű politikai napilapját, mely független irányú és a legolcsóbb helyi lap.